

Arrest

nr. 149 446 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2014 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. MARREYT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2014 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die verzoekster op 31 oktober 2014 ter kennis is gebracht en gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 02.05.2014 werd ingediend door:

G.M.(...)

om de volgende reden geweigerd:

x Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 02.05.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt zij volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs bij de VDAB als werkzoekende en kaartjes van interimkantoren.

Uit de stavingstukken moet worden besloten dat zij de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw op dit ogenblik is tewerkgesteld. Zij dient dus als werkzoekende beschouwd te worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Zij bewijst ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds het indienen van haar aanvraag de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken, al was het maar op proef of interim. Dit doet niet meteen het beste vermoeden omtrent haar kansen om binnen afzienbare tijd aan werkte geraken.

Verder legt zij bewijzen voor dat zij langs is geweest bij drie interimkantoren. Maar het is niet omdat men zich inschrijft bij een interim kantoor dat daaruit automatisch kan besloten worden dat betrokkene de kans zal krijgen om (op interimbasis) aan de slag te gaan. Zij heeft nog niet de kans gehad om ook maar één dag te werken. We dienen ook vast te stellen dat twee interim kantoren melden dat zij geen Nederlands spreekt of verstaat. Dit vormt kennelijk een belangrijk obstakel om werk te kunnen vinden. Verder zitten er in het dossier geen concrete bewijzen die haar kansen op een tewerkstelling zouden kunnen aantonen, zoals het beschikken over diploma's, kwalificaties of relevante werkervaring.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene binnen afzienbare termijn aan de slag kan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De Raad dient erop te wijzen dat verweerder naliet het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door verzoekster vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

In casu betwist verzoekster slechts de motivering opgenomen in de bestreden beslissing, zodat alle nuttige gegevens voorliggen.

Tevens heeft verweerder *in casu* geen nota met opmerkingen bezorgd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 50, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

“(…)

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster, wordt bevestigd dat zij is ingeschreven in de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. Dit bewijs ligt voor.

Daarnaast oordeelt men echter dat er geen reële kans bestaat dat verzoekster binnen afzienbare tijd werk kan vinden. Men verwijst hiervoor naar de inschrijving van verzoekster bij drie interimkantoren, en het feit dat er geen bewijs voorligt van diploma's, kwalificaties of andere werkervaring.

Enige verwijzing naar de duur van werkloosheid ontbreekt, terwijl krachtens bovenvermeld artikel 50, §2, 3° Vr. KB 08.10.1981 dit ook een aspect betreft die in acht genomen moet worden bij de beoordeling van de aanvraag om in te schatten of er een reële kans bestaat om werk te vinden.

De bestreden beslissing is aldus niet voldoende gemotiveerd, waarbij geen rekening gehouden wordt met de duur van werkloosheid van verzoekster. Op basis daarvan kan immers geoordeeld worden dat verzoekster alsnog tijd moet krijgen om haar kansen op werk volledig te benutten.

Daarenboven is het feit dat verzoekster geen Nederlands spreekt of verstaat, geen beletsel om die kansen op werk minder in te schatten. Er zijn genoeg beroepscategorieën waarbij de kennis van het Nederlands geen rol speelt.

Verweerder schendt aldus art. 50, §2, 3°Vr. KB 08.10.1981 en de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zodat om deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster niet één dag heeft gewerkt. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Aangezien zij nog geen dag heeft gewerkt, blijkt duidelijk dat zij de gehele periode werkloos was. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de duur van de werkloosheid. Evenmin is het kennelijk onredelijk om vast te stellen dat twee interimkantoren melden dat zij geen Nederlands spreekt of verstaat en dit kennelijk een belangrijk obstakel vormt om werk te kunnen vinden.

Met haar uiteenzetting maakt verzoekster een schending van aangevoerde rechtsregel of -beginselen niet aannemelijk.

Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

eerste voorzitter.

griffier.

De voorzitter,

C. BAMPS